

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΤΕΙΩΝ

Του HUGH CONWAY

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

(Συνέχεια και τέλος)

— Πέομου, Παυλίνα, μπορείς να συγκεντρώσεις τις ανάμνησεις σου και να καθορίσεις ποιά θέση έχω εγώ στην καρδιά σου... η καλλιτέρα, έχω καμιά θέση μέσα σ' αυτή ή μήπως είμαι άπλωσ για σένα ο ξένος που είχε την ευτυχία να σε πληρηίση και ο οποίος πρέπει να άρκεσθή μονάχα σ' αυτή την ευτυχία ; Στην πρώτη περίπτωση θα μείνω κοντά σου σε όλη μου τη ζωή, αγαπώντας σε όσο κανείς δεν σ' αγαπάει ως τώρα. "Αν όμως συμβαίνει το δεύτερο, ο ξένος θα φύγη πάλι για πάντα και ούτε θα τον ξαναδής ποτέ... "Ωστόσο όταν τον χρειασθείς, αν σου συμβή ποτέ τίποτε, θα βρής σ' αυτόν τον πιο πρόθυμο και τον πιο άφροισμένο φίλο...

Καθώς της είπα τα λόγια αυτά, την έπλησίασα με στοργή κ' άκουμπώντας τα χέρια μου στον ώμο της, την κοίταξα στα μάτια.

Γεμάτη έμπιστοσύνη προς έμένα άκουμπησε τρυφερά το κεφάλι της άπάνω στον ώμο μου και άκουσα τα χείλη της να ψιθυρίζουν :

— Σ' αγαπώ...

"Έγεια κ' εγώ το κεφάλι μου και της έδωσα στο μέτωπο το πρώτο φιλή της αγάπης μας...

"Υστερ' από μερικά χρόνια βρισκόμουν με την Παυλίνα, την γυναίκα μου ή οποία με λάτρευε πιά, στο Παρίσι.

Μόλις είχε τελειώσει ο Γαλλογερμανικός πόλεμος το 1870, κ' ή ειρήνη μεταξύ των δύο λαών είχε συναφθή. Μά ένας άλλος πόλεμος ο έμφύλιος αίματοκύλιζε τώρα τη Γαλλία. "Ωστόσο το έπίσημο κράτος είχε άρχισει πιά να διασκορπίζη τους έπαναστάτας και να διαλύη την Κομμούνα.

Το άνάκτορο του Κεραμεικού έρειπωμένο κοιτούσε θλιβερά την πλατεία "Ομονοίας, ή στήλη της Βανδόμης είταν σωρευισμένη, κάτω ή μεγάλη πόλις μαυρισμένη από τους καπνούς παρουσίαζε ένα πολύ θλιβερό θέαμα.

Έίχα πεί να έπισκεφθώ έναν άξιωματικό φίλο μου ο όποιος διηύθυε τη φρουρά μιάς μεγάλης στρατιωτικής φυλακής. Στεκόμασε στην αυλή της φυλακής και συζητούσαμε όταν είδαμε να παρουσιάζεται ένα άτόπιασμα στρατιωτών το όποιο συνάδευε τρεις καταδίκους, με τις χειροπέδες στα χέρια.

— Τι εινε αυτοί; ρώτησα το φίλο μου.

— Είναί τρεις ύποκινηταί των έπαναστατών τους όποιους πρόκειται να τους τωφεκίσουν !

Κοίταξα τους καταδίκους καθώς περνούσαν από μπροστά μου.

"Ένας άπ' αυτούς σήκωσε το κεφάλι και με κύταξε.

Είταν ο Μακάρι !

"Ανασκόπησα καθώς τον είδα, μά πρέπει να όμολογήσω ότι το κίνημα μου αυτό δεν προήγχετο από συναίσθημα συμπαθείας.

Μόλις με είδε μ' άνεγνώρισε.

Μιά έκφραση μίσους άδυσωπήτου ζωγραφίστηκε άμέσως στο πρόσωπό του.

Στάθηκε και άρχισε να με βρίζη χειρονομώντας.

"Ένας στρατιώτης όμοιος τον έσπορώζε μπροστά.

Μετά δέκα λεπτά μά όμοβροντία πυροβολισμών μου άνήγγειλε ότι επί τέλους είχε τιμωρηθή δικαίως ο δολοφόνος του δυστυχούς Αντόνυ Μάρς.

Θυμήθηκα τότε την ύπόσχεση που είχα δώσει στη Σιβηρία, στο Τζένερι.

Μετά έξη όμοιος μήνες έλαβα μιά έπιστολή γεμάτη από πολυάριθμες ιερογλυφικές σφραγίδες.

"Η έπιστολή αυτή μου άνήγγειλε ότι ο Τζένερι, προς τον όποιο είχα γράψει άναγγέλοντας τον τωφεκισμό του Μακάρι, είχε

πεθάνει... "Έτσι είχε άπαλλαγί από τα βάσανά του ο ιδεολόγος αυτός έγγληματίας.

Καθώς γράφω τις τελευταίες γραμμές της ιστορίας αυτής που μου φαίνεται πως άξίζει τον κόπο να διαβασθή, βλέπω να σβήνη μέσα στο παρελθόν σαν ένα άλλόκοτο όνειρο ο τρωμερός εφιάλης ο όποιος έβασάνισε την άγνη της συζυγιάς μου ευτυχίας.

"Η Παυλίνα στο πλευρό μου μου χαμογέλασε μ' αγάπη και τα μάτια μου, που έσανοβόηζαν πιά τη χαρά του φωτός, κοιτάζουν τα μάτια όπου λάμπει τώρα ή ζωντανή φλόγα της αγάπης και της σκέψης.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΠ' ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΩ

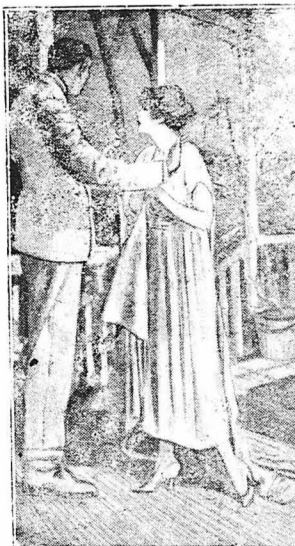
Ο ΣΑΡΛΩ

"Ο Σαρλώ, ο περίφημος αυτός κομικός του κινηματογράφου, θεωρείται ως γνωστόν, στην Ευρώπη ως ένας από τους μεγαλύτερους συγχρόνους καλλιτέχνας. Τα σοβαρότερα παρισινά φιλολογικά περιοδικά που δεν θα κατεδέχοντο ν' αναφέρουν καν την λέξη «κινηματογράφος» δεν διτάζουν εντούτοις να δημοσιεύουν άρθρα επί όρθρου και μελέτες επί μελετών γιά τ'ν Τσάρλυ Τσάπλιν, ύπογεγραμμένες μάλιστα από τους πιο «φιρμαρισμένους» κριτικούς.

"Ίδου, επί παραδείγματι, πώς τον χαρακτηρίζει ένας από τους γνωστότερους παρισινούς κριτικούς, ο κ. Ζορζ Πονσό.

"Ο Σαρλώ εινε ο μόνος που έδημιούργησε έναν άνώτερο τύπο, στην βουβή τέχνη του κινηματογράφου, τον τύπο του μωμέ, τον κοκομοίρη, τον άποδιωγμένο από την κοινωνία στην όποιαν εντούτοις προσπαθει διαρκώς να «εισδύση» τον τύπο ενός άληθου "Άρλεκίνου, ενός ταπεινού όνειροπαλού άνθρωπάκιου με χαμένο το ήθιμό—και πού, με μιά κλωτσιά, ξεπετάγεται από τα όνειρά του, όταν λησμονηθή πολύ σ' αυτά... "Ο Σαρλώ εινε συγχρόνως ένας μέγας καμποτίνος, ένας διαμόνιος άκροβάτης και ένας ύπεροχος ήθοποιός. Πολλές φορές, έκφράζει όλη την τωφερότητα που ύπάρχει στη λαϊκή ψυχή, μά και όλη την έγκαυστόρηση των δυστυχισμένων, των κωπημένων από τη μοίρα, των τραγικών αυτών άνωήμων που έχουν πλέον έγγληματισθή στη φτώχεια, στην κοκομοιριά, στην άτυχία, στην «γλινια»...

Και εινε ακόμη ο βασιλεύς του Γέλωτος, γιατί μαζί του γελούν όλες ή κοινωνικές τάξεις.»

...Κι' άκούμπησα τα χέρια μου στον ώμο της.

Η ΠΕΙΟ ΔΙΑΔΕΔΟΜΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

"Η τελευταία στατιστική προς καθορισμόν των γλωσσών που έχουν τη μεγαλύτερη διάδοση στον κόσμο, έγινε στην "Αγγλία, στα 1920. Σύμφωνα, μ' αυτήν, πρώτη γλώσσα ευρυτάτης... κυκλοφορίας εινε ή "Αγγλική, ή όποια μιλιέται από 160 εκατομμύρια άνθρωπων στην "Αγγλία, Βόρειο "Αμερική, Νότιο "Αφρική και Αυστραλία. "Υστερα έρχεται ή Ρωσική, με την όποια συνεννοούνται άνω των 100 εκατομμυρίων άνθρωπων. "Ακολουθεί ή Γερμανική, 90 εκατομμύρια. "Έεται ή Γαλλική την όποια μιλάνε 70 εκατομμύρια άνθρωποι, κατά τη στατιστική, ενώ στην πραγματικότητα την μιλάνε εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωπων. Την "Ιταλική την μιλάνε 55 εκατομμύρια άνθρωποι, 50 την "Ισπανική και 25 την Πορτογαλική. "Η άλλες γλώσσες εινε τόσο λίγο διαδεδομένες, ώστε δεν άξίζουν τον κόπο ν' αναφερθούν.

"Εννοείται τώρα πως έκείνο που είπαμε παραπάνω γιά τη Γαλλική γλώσσα ισχύει και γιά όλες τις άλλες. Στη στατιστική αυτή δηλαδή δεν περιλαμβάνεται ο άριθμός των άνθρωπων, που έξερουν έκτός της μητρικής των γλώσσας και μιάν άλλη. "Από αυτής της άπόψης, δεύτερη σε παγκόσμια διάδοση, ύστερ' άπ' τη Γαλλική, έρχεται ή "Αγγλική γλώσσα.

